

ARISTO-

HOOFDREDACTEUR: HUB. CUYPERS

Raad van Redactie:

Dr. Aug. Cuypers - Hub. Cuypers Jr. - Mr. Henri van Haastert -
Wouter Lutkie priester - Mr. Herman Maas

INHOUD:

Herstelbeweging in Nederland 401 — Henri Bruning: Dietsche
Strijd 403 — Aanteekeningen (Canes Muti 413 - Naar de Syn-
these of naar den Ondergang! 415 - Pieter de Hooch 417 -
Visies op Nazidonië 418) — Ernest Michel: Slapend Ridder 419
— Willem ten Berge: De Schaapherders 420 — Wouter Lutkie pr.:
Dagboek van een Bedevaart 422 — Mr. Herman H. J. Maas:
Marcel Proust of Leven als Herinnering II 429 — Aantee-
keningen (Crediet-Bedervers 434 - Goede Manieren 435 -
Vergeefsche Logica 437 - De Gevaren der „Organicistische”
Sociologie 439) — Suggesta

Dietsche Strijd

(FRAGMENT)

„Het dilemma, waarvoor de tijd ons plaatst, neemt dagelijks toe in urgentie. Zie nog eens naar de wereld in haar politieke verwarring. Overal verwickelingen, die eerlang gebiedend oplossing zullen vragen, en waarvan elk onbevooroordeeld beschouwer erkennen moet, dat een oplossing, die geen gegronde belangen schaadt, geen billijke wenschen vrijdelt, nauwelijks uit te denken is. Kwesties van nationale minderheden, onmogelijk getrokken grenzen, verbod van natuurlijke aaneensluiting, ondragelijke economische verhoudingen. Elk van die toestanden slechts verdragen in een exasperatie, die ze tot evenzoovele haarden maakt, waaruit ieder oogenblik de vlam kan opslaan. In elk ervan staat zeker recht tegenover zeker recht. De beslissing....”

J. Huizinga (In de Schaduwen
van Morgen)

Beschouwt men ons volksbestaan, hoe het economisch ontred-
derd, maatschappelijk ontwricht, politiek verloederd, staatkundig
ontzenuwd, territoriaal gehalveerd, cultureel, zedelijk, financieel
door Juda doorwroet, door een ploutocratie getyranniseerd, mili-
tair belachelijk, internationaal (beleedigend en burlesk) een speel-
bal werd — tot de vernedering van een verscheurd territorium;
beschouwt men onze positie, geopolitisch, tusschen de ons om-
ringende Mogendheden Duitschland, Frankrijk, Engeland (Frank-
rijk dat noordwaarts dringt, Duitschland dat westwaarts dringt, het
Britsche Imperium dat ons, als zijn „grens” op het continent,
wenscht te „behouden”); beschouwt men ons volksbestaan, di-
r e c t betrokken (door onze koloniën) bij de imperialistische dreig-
ging van een expansie-zoekend Aziatisch eilanden-rijk, en, indi-
rect, als déél van E u r o p a , nogmaals door een zich unifieerend
en heerschzuchtig Azië bedreigd; beschouwt men onze ligging in
dit historisch oogenblik waarin een Sovjet-dictatuur de vernietiging
bewerkt der West-Europeesche christelijke cultuur, en hoe zij deze
van binnenuit grimmig-systematisch, listig, hardnekkig, brutaal en
cynisch bezig is te ontwrichten, hoe zij deze van buiten af door de
vorming van een staatkundig en militair-weergaloos machtsappa-

raat bedreigt, hoe zij de laatste acte van dit vernietigingswerk voorbereidende is; beschouwt men, hoe ook wij, als christelijke natie, ons aandeel zullen moeten leveren in de afweer van ook déze naderkomende catastrophie, in „de verdediging van het Westen”, — beschouwt men al de problemen, waarvoor ons land in dezen tijd gesteld werd, sámen, dan beseft men, hoe, in dit gigantisch, geen uitstel-duldend simultaan-gevecht van :

1 het mobiliseeren onzer volkskrachten voor een onverzoenlijk en vernietigend offensief tegen de vele destructieve en vijandige machten binnen ons volksbestaan, tegen de vele machten die ons volk innerlijk verloederd en in zijn vitale organismen ontbonden hebben ;

2 de ééniging en heropbouw van dit volk tot een nationaal-ge-disciplineerd, zelfwerkzaam, opnieuw-bezield en -bewust, strijdbaar en weerbaar volk ;

3 het vastberaden leiden van dit hereenigd en hernieuwd volk doorheen het catastropherijke en verantwoordelijke tijdperk dat ophanden is, —

ik herhaal : dan beseft men hoe op dit moment van onze geschiedenis geen beslissende stappen ondernomen kunnen worden en geen beslissend woord zal kunnen gesproken worden door een parlementariër, een diplomaat, een econoom, een idealist, een geleerde, een intellectueel (om te zwijgen van partijbonzen en partijdemagogen), niet door één dezer specialisten en dilettanten afzonderlijk, niet door al deze specialisten te sámen, en óók niet door 'n persoon die al deze specialismen in zich veréénigt, maar hoe de eenige die hier schéppend, ordenend, beslissend én réddend kan handelen (opnieuw vormen) alleen het scheppend genie van den universeelen, onafhankelijken én, als ik het zoo zeggen mag, imperialen STAATSMAN is; en dan beseft men eveneens hoe wij — in het gevecht tegen de verbondenen van het verval en de ondergang en tegen de héérschers van élders — zónder HEM, zonder diens leiding, zonder diens geest, zonder diens rusteloze rust, zonder diens vuur, zonder diens moed, zonder diens wakende trouw, zonder diens WIL én KRACHT tot HEERSCHEN onvermijdelijk, zeker, genadeloos en weldra verzinken zullen in een vaal, eerloos en vormloos einde.

Ja, op dit moment meer nog dan ooit gaat het tenslotte allereerst om den STAATSMAN. Dit heeft men, democratisch-verloederd, anti-hiërarchisch als men werd, steeds dommer en hardnekiger genegeerd, evenals de veelheid en veelsoortigheid der pro-

blemen waartegenover wij ons bevinden. Men heeft steeds (en dan nog altijd vanuit een eng partijbelang, vanuit een benarde partijphraseologie) van ónder naar boven geredeneerd : „tegen den onderkant der werkelijkheid” opgekeken ; men heeft, bijvoorbeeld, steeds vanuit den chaos op sociaal-economisch gebied geredeneerd en gezocht naar een ordenend beginsel en van de toepassing van dit beginsel alle heil verwacht ; en degene die dit beginsel voorstond was dan vanzelf de aangewezen persoon om ons te regeeren, was dan vanzelf degene die de volkswelvaart herstellen zou. Hoe vreemd ! Als wij maar éven de problemen zien waarvoor ons volksbestaan gesteld is, dan begrijpen wij dat de welvaart van ons volk nog van ándere, beslissender factoren afhankelijk is dan de toepassing van een in abstracto juist soc.-economisch beginsel. Ik herhaal ook hier het treffende woord van Mussolini : „een waarheid is slechts zooveel waard als degene die haar vertegenwoordigt”, d.w.z. : een soc.-ec. waarheid is niets waard als zij, die allereerst het beleid en de bekwaamheid van een STAATSMAN eischt, berust in handen van een idealistisch econoom. Niet het theoretisch beginsel, niet zijn (oprecht en idealistisch) vertegenwoordiger, maar alleen de staatsman van grooten stijl is de schéppende krácht ván dat beginsel.

Zoo ook (neen, ik wees in het bovenstaande niet enkel op het verloederd denken van democraten), het is niet voldoende de problemen van een tijd plus hun oplossingen te zien en te kennen, en dit zien en dit kennen oprecht te vertegenwoordigen om het récht te bezitten zich als „leider” te doen gelden (men is daarmee hoogstens een braaf intellectueel of iemand die goede artikelen schrijft), — het eenig beteekenisvolle is hier : dat het beginsel der Orde vertegenwoordigd wordt door een Staatsman. Gaat het om Fascisme (het rommeltje van Mussert laat ik vanzelfsprekend buiten beschouwing), welnu, dan gaat het in laatste instantie allereerst om een Staatsman. De rest is... waterverf, d.w.z. gedoemd om vroeg of laat triest en vaal te verregen.

Zoo ook : als het gaat om de eenmaking van Europa tegenover een Aziatisch oprukken naar de wereld-hegemonie, dan zal een dergelijk resultaat, nogmaals, niét de arbeid zijn van parlementen, niet van degenen die door democratieën naar boven zijn gewoeld, niet (wel het allerminst) van volken die innerlijk ontbonden en verworden zijn, niet van brave idealisten en intellectueelen, maar alleen en uitsluitend van enkele groote Staatslieden ; als het gaat om een verbond van Staten waarin het belang der afzonderlijke Europeesche volken én het algemeen belang van Europa in even-

wicht werden gebracht, dan gaat het allereerst om die weinige waarachtige grooten, die in staat bleken hun éigen volk te verzoenen in een verbond, dat het afzonderlijk belang der groepen in evenwicht bracht met het algemeen belang van het volk : die dus m.a.w. allereerst een nationaal solidarisme konden verwerkelijken.

Goethe zei eens tegen Eckermann: „Het is nog nooit vertoond, dat een kabinetsman een revolutionnairen staat heeft kunnen organiseeren.” Welnu, iedere Staat, die in dit gedenatureerd heden het beginsel der Orde wenscht te herstellen is, ipso facto, een revolutionnaire Staat: een Staat die de menigte durend tegen zichzelf, tegen haar verleden én... heden revolutionneert. Een kabinetsman, hoe verdienstelijk in andere perioden, is aan het hoofd van een revolutionnairen Staat alleen gedoemd zeer ónverdienstelijk te mislukken. Dezelfde Goethe zei van Napoleon, en hiermede teekende hij tevens het innerlijk van den waarachtigen Staatsman, d.w.z. van den waarachtigen HEERSCHER : „Napoleon behandelde de wereld zooals Hummel (musicus) zijn vleugel. Napoleon was hierin bizonder groot, dat hij onder alle omstandigheden d e z e l f d e was. V o o r den slag, tijdens den slag, na een zege, na een n e d e r l a a g , steeds stond hij op vasten grond, steeds wist hij klaar en duidelijk wat hem te doen stond. Hij was STEEDS IN ZIJN ELEMENT en tegen elk oogenblik en iederen toestand opgewassen. Het is deze faciliteit, welke overal gevonden wordt, waar waarachtig talent voorhanden is, in de kunsten van den vrede als van den oorlog, voor het klavier als achter de kanonnen.”

Steeds in zijn element zijn, steeds HEERSCHEN, d.w.z. het oogenblik beheerschen, de situaties beheerschen, de problemen beheerschen, de menschen beheerschen, zijn tijd beheerschen (nógmaals : iets anders dan deze zaken k e n n e n !). Door alles heen steeds van meer nabij zijn doel naderen, rustig, zeker, zonder inspanning welhaast. Mogelijkheden overzien, benutten. Soepel zijn en tegelijk hard : onverzettelijk ; gewoon zijn (schijnbaar ; zooals Napoleon dat was), maar gedreven worden door een onbreekbaren wil en een ondoofbaar vuur ; sterker zijn dan nederlagen ; zélf b é t e r zijn (meer vertegenwoordigen) dan overwinningen. Geen problemen ontwijken : problemen opnemen, aankunnen ; weten dat men ze aan zál kunnen, ook als men niet zou weten welke (of hoe zij zich) zullen voordoen. Rustig tegenover kómende problemen staan omdat... omdat men de áchter zich liggende steeds beheerschte. Zietdaar de innerlijke rust die den geboren Staatsman leidt (en

verraadt) en hem zijn taak doet aanvaarden, — en aanvaarden zónder vermetelheid. De waarachtige heerscher is werkzaam vanuit het trotsch (en rustig) besef zijner gaven, die zijn zekerheid, zijn wil, zijn kracht en zijn glorie zijn.

Hoe ongaarne ook, ik ben hier verplicht het verschijnsel Mussert aan te roeren. Wáár bewees Mussert situaties te beheerschen. Wáár heeft hij een beslissend probleem opgenomen ?

Nérgens !

Het NATIONALE probleem (de hereeniging der Dietsche volksdeelen in den eenen Dietschen Staat) verzwijgt hij, — tenzij als een vaagjes aangeroeerde (ongevaarlijke) wenschelijkheid voor een verre toekomst : een wenschelijkheid dus zonder consequenties voor dit hédén : voor hém... !

Het JODEN-probleem loochent hij ; evenzoo dat der VRIJMETSELARIJ.

Met het aansnijden dezer drie problemen, om er dan harde en consequente daden tegenover te stellen, zou hij zijn massa's verliezen.

Het probleem MASSA-REVOLUTIE beheerscht hij dus evenmin. Zijn massa is het product van een uiterst vulgair gevoerde reclame-campagne, welke reclame-campagne steeds — vanaf den aanvang — „door eigen leden werd bekostigd.” Men heeft dit laatste betwijfeld ! Waarom ? Het was toch duidelijk, dat, vanaf den aanvang, de kapitalist „lid” was van deze „revolutionnaire”, „anti-kapitalistische” beweging ! Hoe had men anders (nog vóór den aanvang !) zoo'n „grootscheepsche” campagne kunnen voeren !

Vanaf den aanvang... bond Mussert zich aan handen en voeten ; eenerzijds aan de geldmacht, anderzijds aan zijn massa's : de twee tyrannen die hij nu juist had moeten weren, verachten : overwinnen.

Op vijf fronten, op de vijf die nu juist de essentiele zijn voor een nationalistisch en revolutionnair program capituleerde hij — nergens minder „in zijn element” dan tegenover een moeilijkheid, een gevaar, nergens minder heil in ziende dan in een tot geen enkel compromis, tot geen enkel verraad bereid zijnde minderheid. — Het slot ? De massa's zitten hém precies zoo op den nek als de „broeders” die er belang bij hebben deze massa's onder fraai-klinkende leuzen ongevaarlijk te houden.

Joris van Severen, het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen oprichtend, stelde van meet af de problemen scherp en dui-

delijk : heel zijn program, en heel de organisatie van zijn beweging, maakt gedaan met den wil en de tyrannie van ploutocratie, Jodendom, Vrijmetselarij en massa. Hij heeft geen enkel probleem ontweken. Hij heeft ze alle ter tafel gebracht, en, toen, tegen iedereen in, den weg gewezen naar de oplossing. Het kon niet anders, diezelfde „iedereen” voorspelde hem schouder-ophalend een spoedig *dábâcle*. — Daarbij „Dietschland” !? Dietschland van meet af als inzet stellen, dat was voor den rechtgeaarden Vlaming van eenige jaren her iets even fantastisch', absurds, onvoorbereids en onbereikbaars als het thans en hier nog voor den rechtgeaarden Hollander is. Desalniettemin stichtte hij zijn Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen. Natuurlijk ! Hij begreep (behalve het recht en den zedelijken plicht eener volksche en territoriale hereeniging) dat een oplossing van het sociaal-economisch vraagstuk onmiddellijk en ten zeerste door de oplossing van het territoriaal-staatkundig vraagstuk gebaat zou zijn, en dat de organisatie van een Staat, van willekeurig welken Staat die sterk wil staan, een herstel der sociale en ec. ordening impliceert. Hij zag hoezeer Nederland en België — behalve cultureel en militair — ook economisch ten innigste op elkander toegewezen waren, doch hij zag tevens : dat de eenige grondslag van een hecht en duurzaam samenwerken het bewustzijn der Dietsche Volksverbondenheid was, en het eenige organisme dat deze samenwerking blijvend en doeltreffendst kon maken : één Staat was, de Dietsche Volksstaat. „Vast staat hier”, schreef Joris van Severen in „Hier Dinaso !” (15 Juni '35), „met de strengste ontegensprekelijkheid, dat een halve samenwerking GEEN samenwerking is en integendeel grooter onheil teweeg brengt dan geen samenwerking. Want een halve samenwerking brengt geen enkele oplossing en jaagt bij de onvermijdelijke catastrofe de twee partners tegen mekaar in het harnas.” Dat is duidelijk : bij een zoo los en vrij verband zal het, bij wrijvingen tusschen ons omringende dérden, steeds van belang zijn de twee landen tegen mekaar in het harnas te jagen, d.w.z. de twee deelen in een tegenstrijdige belangen-politiek te betrekken, en niets valt dan meer te duchten dan dat, voor een oogenblikkelijk voordeel, een der beide partners vergeet en op het spel zet wat de beide deelen diende te vereenigen. — En hier, ten overstaan dier bedoelde wrijvingen, heeft men dan nog een derde reden waarom een ten innigste één geworden, zelfstandig en machtig Dietsch Rijk een steeds dwingender urgentie is.

Joris van Severen heeft het Dietsche probleem aan de orde ge-

steld. Hij heette een fantast. Thans, nu zijn Verbond ageert, doeltreffend en veroverend ageert, een hard en onloochenbaar feit werd, nu beginnen ook de anderen, lieden uit geheel andere en vijandige kampen dit op elkaar aangewezen zijn der beide Staten naar voren te brengen. Natuurlijk zónder deze verbondenheid haar eenige, hechte grondslag te geven : de vólks-verbondenheid; zónder die eenige duurzame, logische en consequente vórm : de Dietsche Staat te durven noemen; zonder dien strijd te beginnen welke eenmaal een wenschelijkheid tot werkelijkheid maakt : den Nationaalsolidaristischen. Men erkent de noodzaak eener duurzame economische eenheid, doch miskent den eenigen grondslag en den eenigen vorm dier duurzaamheid. — Ik releveer die instemming dan ook niet om haar waarde, doch slechts als een bevestiging van het feit, dat ook hiér Joris van Severen zijn tijd vooruit is geweest: dat hij zijn tijd beheerschte : dat hij anderen de oogen opende; dat heel zijn actie onmiddellijk gebaseerd was op het behéerschen der aan de orde zijnde problemen.

Hij ging steeds voor. Toen hij den tijd daarvoor rijp achtte poneerde hij zijn Nieuwe Marschrichting die o.m. beval: de verovering van den Belgischen Staat door de Dinaso's in België, — een richting die met gansch het verleden van den Vlaming in flagranten strijd scheen, en met alles wat hem tot dan toe als „nationaal” en heilige traditie had gegolden. — Opnieuw voorspelde men een débâcle, en met nog meer zekerheid dan voorheen. Doch de Nieuwe Marschrichting veroorzaakte binnen het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen nauwelijks een trilling. Het tegendeel gebeurde van een uiteenvallen. Het Verbond werd innerlijk sterker, hechter dan ooit en het groeide sedertdien ook dreigender in omvang. — Tengevolge van een blindelingsche overgave? Neen, tengevolge van die veel betere werkelijkheid : een ziénde en daarom diep verknochte overgave. — Doch dat niet alleen : Dezelfden die hem eertijds hadden gehoond om zijn Dietschen Staat, om vervolgens op eigen gelegenheid datzelfde ideaal te gaan propageeren, dezelfde verkondigen thans eveneens, dat de weg die Joris van Severen koos om den Dietschen Staat te verwerkelijken de eenig juiste is. De V. N. V.-afgevaardigde in het Belgisch Parlement, Mr. H. Borginon verklaarde 6 Juli '35 in „Nieuw Vlaanderen”: „Als object en instrument voor een practische politiek, vertoont de Bourgondische Staatsgedachte op de Dietsche een onmiskénbare superioriteit, en wel bepaald omdat zij het groote voordeel biedt, vatbaar te zijn voor gedeeltelijke, trapsgewijze verwezenlijking, wat met de con-

structie ‚Dietschland‘ (bedoeld wordt hier de ‚V. N. V.-Dietschland‘ H. B.) juist niet denkbaar is, vermits deze de vernietiging van België voorop stelt.”

Opnieuw bewees Joris van Severen den strijd overzien, beheerscht te hebben. Opnieuw werd de waarheid bewezen van zijn woord: „Waar wij voorgaan, zult gij volgen.” — En hij gaat voor, rustig, — zeker van zijn zaak, zeker van zijn weg, zeker van de zege.

Van meet af zag Joris van Severen ook het probleem der massa, of, anders gezegd, de keerzijde ervan: het probleem der waarachtige m a c h t s -vorming. Streng, onwrikbaar hield hij staande, tegen elke strooming (ook binnen de eigen gelederen) in, dat, als het gaat om de h e r n i e u w i n g van een Volk, het voorloopig alleen gaan kan om de vorming van kleine kaders, keurploegen, om de vereeniging van de keur en de adel van ons Volk tot een gedisciplineerd, gericht, overtuigd en bezielde leger. Niet alleen omdat de massa eenmaal wel vanzelf komt: meeloopt, zooals zij met alles dat macht wordt eenmaal meeloopt, maar omdat dit de eenig reële weg is om dat instrument te scheppen waarmee de massa, wanneer zij komt toelopen, omgevormd en hernieuwd kan worden; omdat dit de eenige manier is waarop men de massa kan veroveren zonder zijn waarheid te moeten versjacheren. Zooals Joris van Severen nog onlangs („Hier Dinaso !” 16 Nov. ’35) opmerkte (en constateert hier tevens, tegenover den onpersoonlijken gootwaterstijl onzer bovenmoerdijsche „leiders”, het krachtig, hard en helder karakter van dit geschreven woord !): „Hoofdzaak is en blijft : een onaantastbaar-aaneengesloten leger te vormen van goed onderrichte soldaten en bevoegde en bekwame onderofficieren en officieren. De macht met dewelke op het gepaste en gekozen oogenblik, MET BLIJVENDE ZEKERHEID, de wil van het Verdinaso geïmponeerd wordt, en onbetwistbaar doorgedreven, tegen alle gehuil en alle domheid in.” „De grootste, schrijnendste nood van ons volk, is de nood aan leidende persoonlijkheden en leidende ploegen. Thans moeten wij elken dag, met bitterheid en woede vaststellen, hoe vernietigend het demoliberalisme, de klein-hollandsheid en het flamingantisme ons volk heeft onthoofd, en ontmand. Het volstaat de redevoeringen te lezen van de zoogenaamde leiders der oudere of nieuwere politieke groepen, in Noord- en Zuid-Dietschland; het volstaat met hen te spreken; het volstaat hen te ZIEN, om dadelijk te begrijpen hoe grenzeloos onze armoede is aan mannen die verstand, bekwaamheid, karakter en daadkracht bezitten. Dit groote volk zit aan den grond, niet omdat het op is.

Neen ! Maar omdat het op geen enkel gebied leidende keurploegen bezit. En niets, volstrekt niets is te ondernemen, noch te wagen, zoolang die leidende keurploegen niet opnieuw gevormd zijn.

Welnu, er bestaat in de Landen die morgen het Dietsche Rijk zullen uitmaken, slechts een enkel strijd-organisme dat met alle krachtaanwending, dag aan dag, die nieuwe keurploegen vormt : **HET VERDINASO.**"

Vervolgens : Van meet af eischte Joris van Severen dat een Dietsche strijd niet slechts, niet éérs in België zou worden uitgestreden, maar dat diezelfde politieke strijd precies zoo en precies zoo onmiddellijk in Nederland zou worden ingezet. Tot dan toe kende men hier slechts het ideaal van „cultureele toenadering” ; eenmaal (hoe ? vanzelf wellicht !) zou uit die cultureele toenadering ook wel de staatkundige eenwording groeien. „Organisch” ! Ook hier weer dat democratisch van onder naar boven redeneeren ! Joris van Severen zag dit alles anders ! Vooreerst is een staatkundige eenheid geen kwestie van wóorden, maar van máken : bouwen, opbouwen, strijden, veroveren ; en dit weer niet onder leiding van cultureele werkers, maar onder leiding van een staatsman, een staatsbouwer. Vervolgens : waar het doel een staatkundige eenheid is, zou haar voorbereiding, de cultureele toenadering, niet enkel, zooals tot dan toe, het welhaast exclusieve voorrecht van (pratende) intellectueelen zijn, maar evenzeer en even direct worden tot stand gebracht onder de overige lagen der bevolking. En tegelijk moest deze cultureele toenadering, die tenslotte in een staatkundige eenheid bekroond zou worden, politiek georiënteerd, d.w.z. strijdbaar gericht zijn op de verovering van de macht in Rijks-Nederland. Vanzelfsprekend was, dat geheel deze strijd

1 ter verwezenlijking eener hechte en onverbreekbare verbondenheid tusschen Noord en Zuid,

2 ter rijp making der gescheiden Volksdeelen voor het herstel der staatkundige eenheid,

3 ter verovering van de macht in de beide gebiedsdeelen, zich onder één leiding, binnen één streng-gedisciplineerde politieke organisatie moest voltrekken. Die organisatie is het Verdinaso ! En als er ergens een toenadering wordt tot stand gebracht, als ergens wederom een wezenlijke éénheid herleeft, onverbreekbaar, hecht, diep, eerlijk ; als ergens de beide door scheiding en veel misverstand vervreemde volksdeelen worden rijp gemaakt om wederom een staatkundige eenheid te vormen, dan binnen het Verdinaso — deze strijd-organisatie die in de weinige jaren van haar

bestaan en strijd tien maal meer voor de verwerkelijking van het Dietsche ideaal, voor de toenadering en waarachtige éénmaking der beide Volksdeelen heeft tot stand gebracht, dan vele generaties vóór haar.

Maar méér nog dan de eenmaking van ons Volk, zal het é é n g e m a a k t e Volk op zijn weg door de tijden die komende zijn de vaste hand, het wijze beleid en de leiding van den geboren Staatsman behoeven. Men geve er zich rekenschap van : staatsman wórdt men niet. Wat men wél kan worden is : diens tuchtvol en trouw soldaat. En dat is eervoller (en waardevoller) dan een onbekwaam, eerloos, en tenslotte ook m i s d a d i g „leiderschap”.

Mogen de eerlijke werkers en idealisten hun arbeid en idealisme in dienst stellen van dengene die van meet af en in alles be-wees den meerdere te zijn; van dengene wiens strijd en tactiek men niet op hun logica en realisme kan bestrijden, doch wiens persoon men dáárom des te méér en des te eerloozter en verachtelijker belástert !

HENRI BRUNING

Suggesta

DE LAFAARD

Twee wijzen waarop hij zich verraadt : — Niet altijd door te weinig, soms ook door te veel te durven.

Als hij uit zucht om een machtige in het gevele te komen tegen zwakkeren optreedt zooals het een edele niet zou willen, een voorzichtige niet zou wagen.

DE ARRIVIST

De pionier die slaagt is toch geen, is nooit arrivist.

De arrivist betreedt geen onbetreden paden. Waagt zich niet op eenig terrein, tenzij er een baan is geëffend.

W. L. pr.

BIJ ONS VERSCHENEN VAN WOUTER LUTKIE:

	Ing.	Geb.
1. Van Toorop naar Mussolini		f 10.—
2. Richard Kralik	f 2.20	f 2.80
3. Hetzij Koopman of Kunstenaar (waarin opgenomen Magnanimitéit)	f 2.20	f 2.80
4. De Man 'n Man	f 2.20	f 2.80
5. „Dwazen”	f 2.20	f 2.80
6. Van boven af	f 2.20	f 2.80
7. Italië dat mijn Hart heeft (Gesprekken met Mussolini)	f 2.20	f 2.80
8. Vaderlandsliefde (samen met prof. C. Gerretson en Jhr. R. Groeninx van Zoelen)	f 1.00	
9. Charter van het Nederlandsche Volksfascisme — De Partijen en de nieuwe Orde — Het derde Stadium (samen met prof. C. Gerretson)	f 0.50	
10. Het Fascisme en zijn Resultaten (uit het Fransch van prof. H de Vries de Heekelingen)	f 1.75	f 2.25
11. Jezus Alleen (uit het Engelsch van Mgr. Goodier)	f 1.25	f 1.75
12. Uit het Leven van Arnaldo (uit het Italiaansch van Benito Mussolini)	f 2.20	f 2.80

ZOO JUIST VERSCHENEN:

HENRI BRUNING:

Woorden in den wind f 0.90.

J. VAN STARKENBURG:

De Nederl. Vrijmetselaren en de Politiek

ingen. f 1.90 geb. f 2.50.

Italië - Abessinië f 0.60.

IN ONS FONDS HEBBEN WIJ OPGENOMEN DE UITGAVEN VAN H. J. BRUNING, WELKE VAN NU AF BIJ ONS (direct, of via den Boekhandel) AAN DE HIER GENOTEEFDE PRIJZEN VERKRIJGBAAR ZIJN:

Contemplatief	De Roep van den Vriend	f 1.25
Bernard Weevers	Kolonisatie en Missie	f 0.75
Henri Bruning	De Vraat van het Geluk (novellen)	f 1.25
„ „	Onze Priesters	f 0.90
„ „	Tegen den Hoogmoed der Werken	f 0.90
„ „	Het Zwaard	f 1.25

Tevens bij ons verkrijgbaar:

Gerard Bruning — Nagelaten Werk f 4.—.

UITGEVERIJ EN BOEKHANDEL „OISTERWIJK”
GIRO 58496.